

opusdei.org

Soacha, spåren av ett liv

Leonor Puyana förstod tidigt, att många flickor var tvungna att lära sig ett yrke för att kunna få en ljus framtid i Colombia. Leonor Puyana, som var medlem i Opus Dei, avled den 9 januari.

2009-03-09

Denna tidningsartikel, som trycktes i "El Espectador" nyligen, återger hennes historia.

Det hela började i Soacha år 1947. Under den tiden, och redan långt innan dess, var kvinnans roll begränsad till hennes arbete i hemmet. Hon borde ägna sin uppmärksamhet åt sysslorna i hemmet och familjen – av många ansett för att vara ett simpelt arbete, som inte krävde någon ansträngning.

Det var då Leonor Puyana de Bermúdez från Bucaramanga i Colombia beslutade att ta itu med ett arbete, som hon sedan barnsben haft i tankarna och hade börjat utveckla: hon ville göra något av den potential, som under många år tryckts ner hos kvinnorna.

Leonor Puyana hade lekt lärare som barn och drömde om att kunna hjälpa kvinnorna att utveckla sig och förbättra sin livsstil. Då hon bara var 19 år gammal grundade hon skolan: "Soachas socialsekretariat". Hennes första elev blev en kvinna, vars man

arbetade på Leonor Puyanas gård. På sin fritid undervisade hon henne i att läsa och räkna.

Med tålamod utbildade Leonor den kvinna, som själv därefter blev ett trovärdigt vittne till hur arbetet mångdubblades. Fru Puyana, som tillhörde en högre social klass, var hövlig, vänlig och allvarlig och såg nödvändigheten i att förbättra levnadsstandarden hos kvinnorna i området och undervisade dem i ämnen som sömnad och tillagning av livsmedel för försäljning.

Ryktet spreds i hela området. Kvinnorna kom ut till hennes gård, och i klassrummet fick de också annan hjälp som t. ex läkarhjälp, komjolk till mycket låga priser och nyttiga upplysningar till dem och deras barn.

I slutet av 50-talet började skolan samarbeta med områdets ansvariga och utvecklade ett program, som

kallades "Hemskolan". I den studerade kvinnorna på morgnarna och på eftermiddagarna lärde de sig ett praktiskt arbete, som t ex skräddarsömnad.

Det skulle gå ytterligare 20 år innan institutionen helt och hållet ägnade sig åt att ge en formell och gratis utbildning, som understöddes genom gåvor från familjer och privata firmor.

Sedan 1982 har skolan utbildat områdets flickor i hotelladministration. Nu finns det exakt 372 studerande alltifrån förskolan till det elfte skolåret, vilka redan som små ser fram mot att starta en så kallad microfirma.

På samma sätt har skolan specialsalar för undervisning i näringslära, i kulinariska tekniker, i textil och sömnad liksom även i datoranvändning.

Det finns ett mervärde här, som de små flickorna konstaterar. En av de yngsta eleverna säger: ”Det jag gillar bäst med skolan är, att nivån är högre än på andra skolor”.

Skolan har utbildat generationer kvinnor, som med stolthet ser på den byggnad, som en dag, på en ledig tomt, tillhörande en gård, gav dem möjlighet att utbilda sig och starta de firmor, som nu säljer deras produkter till samma skola.

”Det viktigaste för oss är att familjen engagerar sig i flickornas inläring”, säger Maria Isabel Mateus, som är skolans ledare. Hon är övertygad om, att denna form av undervisning inneburit ett alternativt framsteg för Soachas invånare.

Idag efter 60 års tillfredsställande arbete, upprepar Leonor Puyana återigen till sina flickor: ”Ni måste vara snälla för att bli lyckliga”.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/soacha-sporen-av-ett-liv/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/soacha-sporen-av-ett-liv/)
(2025-08-06)